

Hiraj
se mrou

LIZ TOMFORDE

BARONET

Hraje se mouse

LIZ TOMFORDE

BARONET

Hraje se mouse

LIZ TOMFORDE

BARONET

Hraj se mnou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Liz Tomforde

Hraj se mnou – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Hraj
se mnou

Hraj se mnou

Větrné město 4

LIZ TOMFORDE

 BARONET

PLAY ALONG

Copyright © 2024 by Liz Tomforde

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved

Translation © Renata Heitelová 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2739-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2749-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2750-1 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2740-2 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Na dokonalou nedokonalost.

SEZNAM PÍSNÍ

Love on the Run – Sons of Zion
Drunk & I'm Drunk – Marc E. Bassy
Obsessed – Mariah Carey
You Got It – Jamieboy & Myles Parrish
Lose Control – Teddy Swims
Bad Side – iyla
Home – Good Neighbours
Ms. Poli Sci – Paul Russell & Khary
Classic – MKTO
Trial By Fire – Marc E. Bassy a Bibi Bourelly
Seasons – VEDO
DFMU – Ella Mai
Must Be Mine – Kiana Ledé a Ant Clemons
MARS – Mario
Abracadabra 2 – Wes Nelson
6 months – John K
Make Me Wanna – VEDO
Naked – James Arthur
This City Remix – Sam Fischer a Anne-Marie
Comfortable – H.E.R.
Love Like This – Natasha Bedingfield

PROLOG

Isaiah

Před třemi lety

DNESKA JE NEJHORŠÍ DEN V ROCE.

Je to nejhorší den v každém roce.

Obvykle v tenhle den vyrážím se spoluhráči na předsezonní výlet, abychom utužovali vzájemné vztahy. Měl bych být v Cancúnu nebo v Miami, popíjet koktejl u bazénu a nechat se rozptylovat na probíhající párty.

Ježte letos nejsem ani u bazénu, ani opilý, ani rozptýlený. Právě teď se ukrývám na dámských toaletách kousek od kabiny týmu, protože tahle sezona začíná dřív a první den baseballu pro mě bohužel nepředstavuje dostatečné rozptýlení.

Dámské toalety jsou mnohem čistší a celkově upravenější než ty pánské. Mají tu sametem potažený gauč a na skřínce stojí lahvičky parfému. Leží tu úhledně složené ručníky a ve skleněné míse jsou mátové bonbony. Rozhodně to tu voní líp než na pánských toaletách a mou jedinou nadějí je, že ostatní kluci nezjistí, jak je to tady pěkné, protože tohle je moje tajná skrýš, a to už šest let. Od té doby, co mě Warriors draftovali a hraju tu spojku.

Mezi zaměstnanci žádné ženy nejsou, takže tyhle toale-

ty nepoužívá nikdo jiný než já, když potřebuju mít chvíli pro sebe.

Dalo by se o mně říct, že jsem v našem týmu ten divoký. Ten trochu lehkovážný a hodně suverénní. Kluk, který si ze sebe rád dělá legraci, pokud tím ostatní kolem sebe rozesměje. A tak začít sezonu tím, že bych se před spoluhráči sesypal nebo brečel jako malá holka, by pro mě nebylo zrovna typické chování.

Je mi dvacet osm let a nestydím se přiznat, že i po všech těch letech je pro mě tenhle den těžký. Bylo mi teprve třináct, když mi můj o dva roky starší bratr oznámil tu smutnou zprávu, že máma cestou domů při jízdě v bouřce narážila autem do stromu. Už jsme ji nikdy neviděli.

Takže proto... je to nejhorší den v roce.

S třesoucími se koleny sedím v jedné z kabinek na zavřené záchodové míse. Musím se vzpamatovat. Potřebuju být zase ten potrhlý a lehkovážný Isaiah Rhodes. Ten, kdo ví, jak všechny kolem sebe rozveselit. Být po příchodu do kabiny takový, jak tady ode mě každý čeká.

Jsem takový rád. A v devadesáti procentech případů se tak chovám přirozeně. Už jako malý jsem si uvědomil, že dokážu bráchu rozesmát, i když byl zrovna na úsměvy ve velkém stresu, a měl jsem z toho radost. Měl jsem pocit, jako bych našel v životě smysl – že mám lidi kolem sebe rozveselovat, a proto smutné chvíle prožívám v soukromí.

Ještě chvíli v tom zármutku prodlévám, potom kabinku opustím, chrstnu si vodu do obličeje a vyjdu z dámských toalet.

Jenže sotva otevřu dveře, hned za nimi uslyším hlasy. Tahle část klubovny obvykle bývá prázdná, proto se zarázím. Rozpoznám hlas doktora Fredricka. Skryju se z dohledu, jelikož nechci, aby někdo věděl, že jsem se musel v soukromí vyplakat.

„V té žádosti o místo jste lhala.“

„Nelhala jsem,“ uslyším odpovědět nějakou ženu.

Doktor Fredrick ztiší hlas, aby jejich rozhovor nikdo neslyšel, přesto mu dokonale jasně rozumím. „Mystifikovala jste mě a dobře to víte.“

„Kenny je zkrácená verze jména Kennedy.“

Vykouknu zpoza krátké stěny a uvidím doktora Fredricka, jak s otráveným výrazem na tu ženu shlíží.

Nevidím, jak ta žena vypadá, protože ke mně stojí zády, ale sahá doktoru Fredrickovi, který sám není zrovna moc vysoký, sotva po bradu. Vlasy má stažené do silného ohonu a spadají jí do puky zad. Barvu nedokážu rozeznat, ale vidím, že nejsou typicky blond ani hnědé. Prostě nevím jistě, jak bych tenhle odstín nazval.

Doktor Fredrick se rozhlédne kolem sebe, aby se ujistil, že jsou sami, proto se rychle skrčím za stěnu, abych mohl dál poslouchat.

„Tohle pro vás není to pravé místo. Navrhuju, abyste tu nabídku práce odmítla a našla si místo někde, kde to pro... někoho jako vy bude vhodnější.“

„Pro někoho jako já, tím myslíte pro ženu?“

Cože, sakra?

Nikdy jsem si doktora Fredricka neoblíbil. Je šéfem našeho zdravotnického personálu a hlavní lékař týmu. Všichni ostatní lékaři, nutriční specialisti a maséři spadají pod něj. Při téhle poznámce vyletí všechen respekt, který jsem k němu kdy měl, nejbližším oknem.

Ticho se natahuje, jako by se rozhodoval, co by měl říct, aniž by se dostal do potíží.

„Na to místo, které jsem chtěl původně obsadit, už nikoho přijmout nepotřebujeme. Podle toho, co mi říkali na personálním, nemůžu tu nabídku zrušit, ale můžu ji změnit. V tomhle okamžiku hledám jenom ošetřovatelku a masérku.“

„Cože?“ zeptá se žena s překvapeným smíchem. „Ale já jsem doktorka medicíny. Čekáte ode mě, že se nechám zaměstnat jako masérka?“

„Právě že to vůbec nečekám.“

„Doktore Fredricku, kvůli téhle práci jsem se přestěhovala do Chicaga. Viděl jste moje reference. Viděl jste, jakou jsem absolvovala studijní praxi. Právě proto jste mě na tohle místo přijal.“

„V té době jsem měl jinou představu o tom, koho přijímám.“

„Protože jste si myslel, že jsem chlap.“

„Nebudu to s vámi dál rozebírat. Pokud chcete pracovat pro Warriors, můžete nastoupit jako ošetřovatelka a masérka. To je pozice, kterou mám v současnosti volnou.“

Žena zaváhá, ale pak se sebevědomě zeptá: „Dokdy potřebujete znát mou odpověď?“ Představuju si, jak se jí narovнала ramena.

„Do konce dnešního dne.“

„Fajn. Brzo se vám ozvu.“

Nastane chvíle ticha, proto očekávám, že rozhovor skončil, jenže pak se ještě ozve doktor Fredrick: „Paní Kayová, pokud se rozhodnete, že sem nastoupíte, dám vám jediné varování. Jestli se ukáže byť náznak toho, že mezi vámi a jedním z našich hráčů došlo k nějaké bláznivosti, přijdete o místo. Mám důvod, proč nenabírám ženy, aby pro mě pracovaly. Budete s hráči společně v šatnách, v letadlech, v hotelích. Očekávám od vás, že je nebudete rozptylovat.“

Mám důvod, proč nenabírám ženy. Zatracený parchant.

„Se vším respektem, doktore Fredricku, poslední dva roky jsem strávila jako lékařka sportovních týmů Connecticutské univerzity, a to jsme tam byli celkem jenom tři. V mé minulosti byste nenašel nic, co by vás opravňovalo zpochybňovat mou profesionalitu.“

„To byli studenti, tohle jsou muži,“ odpoví doktor. „Myslím, že přesně chápete, na co tu narážím.“

Žena si odkašle a její profesionalita, kterou on zpochybňuje, musí stát za to, protože kdybych byl na jejím místě, právě bych ho praštil do brady.

Jsem tak trochu impulzivní.

„Brzo se vám ozvu,“ řekne místo rozloučení.

Poblíž zazní kroky, a jelikož míří mým směrem, jsou čím dál hlasitější. Nemůžu odsud odejít, aniž by mě přistihli, že jsem je poslouchal, a přestože mám v úmyslu o tomhle informovat našeho manažera Montyho, nechci, aby to doktor Fredrick předem vytušil.

A tak abych se bezpečně skryl, zapadnu zpátky na dámské toalety a zůstanu tam, dokud na chodbě nebude klid.

Bezťak nemám našeho hlavního lékaře rád. Je tak trochu vlezdoprdelka, jestli to chcete vědět, pořád se snaží s kluky v týmu kamarádit, ale kvůli tomu, jak právě mluvil s touhle ženou, jako by byl něco lepšího než ona, mám chuť vyžvanit všem v klubu Warriors, jaký je ten chlap sexistický zmrđ.

„Sexistickej zmrđ.“

Zpoza dveří toalet uslyším vlastní slova, co jsem si říkal v duchu, pronesená děsivým tónem.

Ta žena z chodby strčí do dveří nikdy nepoužívaných toalet, právě když se schovám v kabině. Neposadím se. Stojím tam jako dokonalý úchyl, protože nemám ponětí, jak jsem se do téhle situace dostal.

Vykouknu ven mezerou ve dveřích a spatřím její odraz v zrcadle. Se svěšenou hlavou se opírá rukama o umyvadlo, takže stále nevidím její obličej.

Sama pro sebe se zasměje. „Co se to do prdele právě stalo?“

Potom se zhluboka nadechne a konečně se napřímí. Zadívá se na sebe do zrcadla a poskytne mi tentýž pohled... a všechen šířající zármutek, co jsem dneska cítil, ustoupí stranou, protože mě právě dokonale rozptýlila.

Tahle drobná žena s odstínem vlasů, který neumím pojmenovat, a barvou hlasu, ze které by se každému chlapevi strachem scvrkly koule, je zatraceně nádherná.

Její zarudlou krémovou pokožku pokrývají pihy. Barvu očí dokážu tipnout – jsou hnědé – vypadají totiž podobně

jako moje. A rty, ty teď svírá mezi zuby, aby se nerozplakala, protože se očividně snaží se zlobit, místo aby se poddala smutku.

Říkejte tomu instinkt, ale umím si představit, že kdyby právě neměla smutně svěšené koutky, její úsměv by mě rozveselil.

Zatímco se sama na sebe dívá, oči se jí začínají lesknout.

„Ne,“ zaprosí. „Tady ne. Seber se, Kennedy.“

Kennedy.

Zhluboka se nadechne a zakroučí hlavou. „A přestaň mluvit sama se sebou, ty bláznivko.“

A v tu chvíli, v nejhorší den v roce, cítím, jak se mi koutky rtů pobaveně zvednou.

Uchváceně sleduju, jak vytáhne mobil a někomu zavolá. Přepne hovor na hlasitý odposlech a začne přecházet po místnosti.

Pravděpodobně bych ji měl upozornit, že tady jsem. Mám pocit, že narušuju její soukromí, jenže nemám páru, jak bych ji vysvětlil, co tu dělám.

Víte, já prostě rád pobývám na dámských toaletách. Nevšímejte si mě. Jen si tu rychle umyju ruce. Mohla byste uhnout?

Poslouchal jsem váš rozhovor s hlavním doktorem. Můžu vás doprovodit na personální oddělení, jestli chcete. A mimochodem, jste fakt kočka.

„Ahoj, co je?“ ozve se z telefonu mužský hlas.

Okamžitě ho nesnáším.

„Máš čas?“ zeptá se Kennedy. „Tak trochu si potřebuju s někým promluvit.“

„Právě teď máme týmový focení a jsem další na řadě. Jsi v pořádku?“

Kennedy na okamžik zavře oči a vzpomíná se. „Jo, samozřejmě. Jenom jsem chtěla pozdravit nevlastního bráchu.“

Nevlastní bratr, značím si.

„No, taky tě zdravím. Stýská se mi. Jaký je tvůj první den v práci?“

Zírá na sebe do zrcadla a zalže: „Jde to skvěle.“

„To je dobře. Hele, už musím jít. Jdu se fotit, ale později mi zavolej a promluvíme si.“

Kennedy nasadí úsměv, ale i já jako naprosto cizí člověk poznám, že je falešný. „Udělám to.“ Kennedy ukončí hovor, skloní hlavu a tiše si uleví: „Do prdele.“

Nevím o téhle holce vůbec nic, ale chápu, že teď potřebuje někoho, kdo ji rozveselí, a to je moje parketa. Taky tak trochu věřím v osud, a přestože je dnešní den z celého kalendáře můj nejmíň oblíbený, mám tendenci v tenhle den hledat ve věcech hlubší význam.

Možná mi bylo souzeno, abych si tenhle rozhovor vyslechl.

Možná jsem uvízl na dámských toaletách právě proto, že tahle žena potřebuje někoho, s kým by si mohla promluvit.

Možná mi ji do cesty poslala moje máma.

Kvůli té poslední myšlence zavřu oči a otevřu pusu dřív, než si to pořádně promyslím. „Jestli si kvůli tý nabídce práce potřebujete s někým promluvit, můžu vám pomoci.“

Bože, nezní to úchylně?

Znovu otevřu oči a uvidím, že zírá do zrcadla a najde v jeho odrazu moje nohy.

„Co děláte na dámských toaletách?“

„Prozradila mě velikost bot čtyřicet sedm?“

„Špehujete mě?“

„No, technicky vzato jsem tu byl první. Vzpomínáte?“

Jak pohledem přejíždí po dveřích kabinky, spatří v úzké škvíře moje oči a přimhouří ty svoje. „Odpovíte na některou mou otázku, nebo budete dál odpovídat svými vlastními?“

Vyprsknu smíchy. Tahle ženská se mi líbí.

„Schovávám se na dámských toaletách, protože mám špatnej den, a podle toho, co jsem slyšel, jste na tom stejně.“

Její ramena, zvednutá až k uším, zase poklesnou zpátky. „Aha.“

Odemknu dveře, otevřu je dovnitř a uvidím ji celou.

V černých legínách se jí rýsují vypracované nohy. Tmavě šedou mikinu s krátkým zipem má našasenou na loktech a oblečení doplňují dokonale čistě bílé tenisky. Všimnu si pih na předloktí i kotníčích a přivede mě to k domněnce, že jí zdobí bledou pokožku po celém těle.

Ve sportovním oblečení vypadá elegantně a pěkně. Moc pěkně.

Když znovu promluví, její tón nezní už tak děsivě: „Kolik jste toho o mém špatném dnu slyšel?“

Dojdu k umyvadlu, opřu se o něj bokem a otočím se čelem k ní. „Slyšel jsem na chodbě váš rozhovor s doktorem Fredrickem a vrátil jsem se sem, aby mě neviděl.“

„Aha,“ přikývne a odtrhne ode mě oči. „Takže všechno.“

„Měli bysme s tím zajít na personální, nebo si můžu promluvit s manažerem Montym. On na to může upozornit majitele klubu...“

„Ne. Ne, nechci o tom nikomu říkat. Tohle není poprvé, co se potýkám se sexistickým šéfem. Koneckonců jsem žena pracující ve sportovním oboru.“

Zarazím se. „Šéfem? Takže tu práci vezmete?“

„Nevím...“ ztuhne a celého si mě prohlédne. S výškou metr devadesát tři se nad ní tyčím, ale ve svém civilním oblečení nijak zvlášť nevybočuju. „Kdo jste?“

„Právě teď jsem někdo, s kým si můžete promluvit. Říkala jste, že to potřebujete.“

Jak se mě snaží odhadnout, v očích se jí zračí nedůvěra, ale její podezřívavost vůči mně převáží potřeba vyřešit složitou situaci.

„Nedokážu ve světě profesionálního sportu sehnat práci.“ Její přiznání chvíli visí ve vzduchu. „Nezáleží na tom, že jsem absolvovala Kolumbijskou univerzitu jako nejlepší ze třídy. Nikomu nesejde ani na tom, že když kvůli referencím zavolá doktorům, u nichž jsem byla na stáži, pění na mě chválu. Stala jsem se nejmladší hlavní lékařkou u školního sportovního týmu v první divizi, který vyhrál národní ligu. Ovšem na ničem z toho nezáleží, protože mám dvě kozy a vaginu.“

Nad její upřímností vykulím oči.

„Proboha,“ zašklebí se a pak si pravou rukou zakryje obličej. „Nemůžu uvěřit, že jsem úplně cizímu chlapovi právě řekla, že mám dvě kozy.“

„Daleko víc by na mě zapůsobilo, kdybyste řekla, že máte tři.“

Vykoukne zpoza prstů a já se co nejvíc rošťácky zazuším. Když sejme ruku z tváře, už se jí oči nelesknou slzami, místo toho se rozpačitě usmívá.

Rozpačitě, to sice ano, ale usmívá se a o to tu jde.

Napřáhnu k ní ruku. „Jsem Isaiah.“

Potřese mi s ní. „Kennedy.“

„Takže, Kennedy, když teď nejsem cizí chlap, mohla bys mi říct o těch dvou kozách víc?“

Pokusí se skrýt úsměv, jenže tentokrát je široký a upřímný, takže je to marný boj. „Tohle si asi s sebou ponesu dlouho, co?“

„Rozhodně.“ Nakloním hlavu na stranu. „Myslím, že jsem zaslechl, že se jmenuješ Kenny, ne?“

Uchechtne se. Je to krásný zvuk, i když trochu nesmělý. „Kenny mi nikdy nikdo neřekl. Jenom jsem si to jméno přisvojila, potom co jsem obdržela z různých míst šest odmítavých dopisů, v nichž jsem uvedla jméno Kennedy.“

„Takže, Kenny –“

„Ne –“

„Povyprávěj mi o tý nabídce práce.“

Vyčerpaně si odfrkne. „Už od konce lékařské stáže se snažím získat práci v oboru profesionálního sportu. Mým cílem je stát se jednou hlavní týmovou lékařkou, jenže se nedokážu prodrat ani za práh. Místa, na která se hlásím, získávají kluci, s nimiž jsem chodila do školy, ale kteří medicínu jen taktak dodělali a mají mnohem horší reference než já. Takže když mi tady nabídli pozici druhého lékaře, skočila jsem po ní. Sbalila jsem si věci a minulý týden se nastěhovala do domu v centru Chicaga. S doktorem Frederickem jsem dosud komunikovala pouze přes e-mail, protože měl mimo sezonu dovolenou. V mých referencích se zřejmě nikdo nezmínil, že jsem žena, to nevím jistě. Jenže když jsem se mu dneska dopoledne představila, okamžitě tu nabídku práce odvolal.“

Takže je krásná a k tomu i šíleně chytrá. Rozumím.

„Když oznámil někomu z personálního, že se stala chyba a že to místo není volné, informoval ho, že podle zákona mě musí na nějaké místo přijmout. Myslím si, že na personálním nevědí, že jeho náhlé rozhodnutí nepřijmout do klubu druhého lékaře souvisí s tím, že neúmyslně přijal ženu.“

Slova se z ní valí, jako by se nemohla zastavit.

„A tak mi teď nabídl místo masérky. Nechápej mě špatně, je to skvělá práce, ale nestrávila jsem několik let dospělého života studiem sportovní medicíny, abych teď musela chodit za někým jiným, aby tvořil léčebné plány, chápeš?“ Prohlédne si mě od hlavy k patě. „A proč ti to krucinál vůbec vykládám?“

Uchechtnu se. Je vystresovaná a působí roztomile.

„Protože jsem dobře posluchač.“

Znovu pozvedne koutky rtů do stydlivého úsměvu. „Tak co myslíš, že bych měla udělat?“

To se ptá *mě*? Očividně o mně nic neví, protože já jsem obvykle ten poslední, koho by někdo žádal o radu. Za mnou lidi chodí, když se potřebují zasmát nebo se dobře pobavit.

Z naší rodiny je ten seriózní můj bratr, a kdyby byl Kai tady a nehrál baseball za Seattle Saints, požádal bych právě jeho, aby téhle holce poradil. On je můj poradní sbor a strašně mi chybí.

Jenže bratr tady teď není, a tak jí musím poradit sám.

Osobně si myslím, že by měla vyrazit za doktorem Fredrickem a nakopnout ho do koulí, ale taky bych byl rád, aby tady pracovala. Líbí se mi představa, že se tahle pihovatá tvář objeví na každém mém zápase.

Dobře se s ní povídá a díky ní se můj nejhorší den v roce stal snesitelným. Dokonce dobrým.

„A co bys chtěla udělat?“ zeptám se, místo abych jí řekl svůj názor.

„Ty fakt rád odpovídáš na otázku otázkou, že?“

Uculím se.

„Chci se uchytit v profesionálním sportu,“ pronese s klidem. „A jenom zřídka se objeví volná místa, protože to pro většinu lidí představuje celoživotní kariéru.“

„Chceš pracovat v profesionálním sportu,“ zopakuju po ní.

Přikývne, jako by si to líp uvědomila. „Měla bych tu práci vzít. Aspoň tak překročím práh klubu. Ale bože, doktor Fredrick je strašný, a jestli se takhle k ženám chová on, nedokážu si ani představit, jak hrozní budou hráči tohoto klubu.“

Sakra, to zabořelo.

Jasně že jsme banda pitomců, kluci ale nejsou neuctiví.

„Já, hm...“ Odkašlu si. „Dohlídnu na to, aby tě ostatní chlapi z týmu neobtěžovali.“

Kennedy zmateně přimhouří oči, ale stále se krásně usmívá, což dělá s mými útroby úplně divy.

„Kdo jsi?“

„Dvě kozy a krátká paměť, jo, Kenny? Už jsem se ti přece představil.“

„Pracuješ ve vedení klubu nebo pro –“

„Už bych měl jít.“ Ukážu ke dveřím toalet. „Můžu tě vyprovodit?“

Podezřívavě se na mě zadívá a já se díky pozornosti téhle chytré holky usmívám jak zatracený idiot.

Nejsem naivní. Víím, že stejně zjistí, že jsem jeden z hráčů, a varování doktora Fredricka nasvědčuje tomu, že jakmile se Kennedy dozví pravdu, už se na mě ani nepodívá. Proto teď využívám čas, který mi zbývá.

Otevřu jí dveře toalet, a aniž by se Kennedy musela sehnout, projde pod mou nataženou paží na chodbu.

„Nesmíš o tom nikomu říct,“ upozorní mě rychle.

„O čem?“

„Jestli to místo vezmu, nesmíš nikomu říct o mojí kvalifikaci ani o tom, co říkal doktor Fredrick.“

„Jsi asi první doktorka, co znám, která nechce, aby všichni věděli, že je doktorka.“

„Isaiahu, prosím.“

Ta dvě prostá slova mě zastaví.

Moje jméno. Když říká moje jméno, zní to hezky.

A taky pěkně prosí.

Zadívám se na její zoufalý výraz. „Nikomus nic neřeknu.“

„Ani o tom, cos zaslechl?“

„Myslíš to, že jsem zjistil, že doktor Čurák nesnáší ženský?“

„Jo, přesně to.“

„Tak o tom někomu řeknu. Vlastně teď hned.“

Chytí mě za předloktí bledou pihovitou rukou, aby mě zastavila. Její pokožka je v naprostém kontrastu s mojí opálenou, kterou jsem získal díky času strávenému hraním baseballu venku na slunci.

Než si však ten rozdíl můžu uložit do paměti, okamžitě se odtáhne. „Jestli s ním mám pracovat, už tak to bude dost obtížné. Nemůžu začít tenhle pracovní vztah tím, že si budu stěžovat manažerovi nebo majiteli klubu. Poradím si s tím sama.“

Sálá z ní nezávislost a odhodlání, a ačkoli měří asi tak metr šedesát, drží ramena rovně a tlačí je dozadu, aby vypadala co nejvyšší. A co největší.

A to je jediné dobře, pokud je rozhodnutá s tím zmetkem pracovat.

„Až,“ opravím ji. „Až s ním budeš pracovat.“

Oplatí mi chápatý úsměv, jako by to bylo tajemství, o němž víme jenom my dva.

„Uvidím tě tady?“ zeptá se.

„Jo, vím jistě, že mě tu uvidíš často.“

„Rhodesi!“ zavolá na mě Cody, náš první metař, když zahne za roh a uvidí mě stát před dámskými toaletami. Je oblečený v našem dresu, připravený na dnešní týmové focení. „Tady jsi. Pohni zadkem! Za pět minut se začínáme fotit, a tvůj dres pořád visí v šatně. Monty mě poslal, abych tě našel.“

Vzápětí se Cody otočí a odběhne zpátky do kabiny.

Pomalů se obrátím ke Kennedy a co nejneviněji se usměju.

Její už tak bledá pokožka téměř zbělela. „Ty jsi hráč?“

„Spojka.“ Mrknu na ni.

Jakákoli stopa po úsměvu na tváři zmizela a její vystupování se okamžitě změnilo. Skoro fyzicky cítím ve vzduchu okolo ní led. Je v šoku a zmatená. Možná se i trochu zlobí.

„K tomuhle rozhovoru nikdy nedošlo.“ Nezaváhá a prchá ode mě. Vsadil bych se, že jí v hlavě zní varování doktora Fredricka.

„Hej, Kenny!“ zavolám na ni a ona se ke mně zdráhavě otočí. „Slíbil jsem, že dohlídnu na to, aby tě ostatní chlapi neobtěžovali, ale o sobě jsem nic neříkal.“ Maličko pootevře rty a já na ni zase mrknu. „Tak nashle, doktorko.“

„Kdes byl?“ zeptá se mě Travis, náš zadák a nováček v týmu, když si u svého místa v šatně přetáhnu tričko přes hlavu a shodím ze sebe kalhoty, abych se stejně jako ostatní spoluhráči převlékl do nového dresu.

Jeho skříňka je nalevo ode mě a Codyho zase napravo.

„Měl jsem práci.“

Nahoře ve skříňce mám nalepenou fotku, na níž jsou se mnou moje máma a brácha, schovanou před očima kohokoli jiného. Když si odložím na jednu z polic hodinky, přejedu po fotce palcem.

„Jo,“ zasměje se Cody a ukáže přes kabinu. „Práci s tamtou.“

Jenom v boxerkách se otočím a uvidím Kennedy mluvit s doktorem Fredrickem. Dívám se, jak ten chlap zatíná čelisti a jak se mu rozvírá chřípí. Přesně poznám chvíli, kdy mu Kennedy poví, že tu práci bere.

Travis jen tiše hvízdne. „Pěkná.“

„A taky chytrá,“ dodám, ale nedoplním, co všechno jsem se o ní dozvěděl, protože mě o to Kennedy požádal. A zamlouvá se mi, že o naší nové masérce vím něco, co nikdo jiný netuší. „Hej, jak bys pojmenoval barvu jejích vlasů?“

„Červená,“ odpoví Travis jednoduše.

„Ale no tak, Trave. Už jsem ti to říkal. Kvůli němu musíš zacházet do podrobností.“ Cody si ji chvíli prohlíží. „Řekl bych kaštanová. Je to něco mezi hřejivě červenou a zemitě hnědou, ale je tam i kapka měděného odstínu.“

„Myslíš jako cent?“

„Přesně tak.“

Proto se na tyhle věci ptám Codyho. Ten chlap chápe, že potřebuju znát detaily.

Nespouštím z Kennedy oči a přes místnost sleduju, jak si mě všimne zrovna ve chvíli, když jí doktor Fredrick dává o něčem kázání. Její pohled putuje z mých bosých nohou vzhůru, na chvíli se zastaví na boxerkách a na mém

odhaleném hrudníku si dá na čas. Jakmile však zvedne oči k mému obličej, co nejdomýšlivěji se usměje, aby pochopila, že jsem ji přistihl.

Okamžitě uhne pohledem a já si nemůžu pomoci a musím se zazubit.

Travis mě šťouchne do ramene. „Kdo to je?“

Dneska, kdy mi všechno připadá jako znamení, nezaváhám a odpovím: „Moje budoucí manželka.“

Oba kluci vybuchnou smíchy, já však nespouštím oči z jediné ženy v celé budově.

Kennedy si zastrčí za ucho uvolněný pramen kaštanových vlasů a tehdy to spatřím – diamantový prsten, jenž dominuje jejímu levému prsteníčku a který nejde přehlédnout. Jenže já jsem si ho až do téhle chvíle nevšiml.

„Sorry, kámo.“ Cody se znovu zasměje a plácne mě po rameni. „Vypadá to, že už tě někdo předběhl.“

A tak se z dnešního dne zase stane ten nejhorší den v roce.

Současnost

TADY JSTE, KLUCI MOJI.“ Jakmile najdu v kasinu v našem hotelu Codyho s Travisem, obejmu oba kolem ramen. „Kam míříme?“

„No, konečně, Rhodesi.“ Travis, náš zadák, se mi vyproští. „Neznám nikoho, komu trvá tak dlouho jako tobě, než se vypraví, a přesto máš každou ponožku jinou.“

Zadívám se dolů na svoje nohy. Kalhoty mi končí přímo u kotníků. „Podle mě k sobě pasují.“

„Máme rezervovaný stůl s obsluhou v klubu v Caesarově paláci.“ Cody ukáže přes promenádu. „Tak pojďme.“

Náš první metař nadšeně vyrazí vpřed a zbytek týmu mu jde v patách. Já se držím v zadním voji skupiny.

Už jsme v Las Vegas pár dní a tohle je náš poslední večer tady. Každý rok před začátkem sezony si s kluky uděláme výlet s výmluvou, že jde o posilování vztahů v týmu. Obvykle jezdíme někam za teplem nebo přímo do tropů. Je to jako odměna za to, že jsme přežili chicagskou zimu, a ačkoli touhle dobou není v Las Vegas příliš horko, vydýchané kluby a předražený alkohol nás všechny udržují pěkně v teple.

Ne že bychom si museli dělat starosti s cenou alkoholu nebo téměř za cokoli platit. Jako profesionální baseballový tým jsme každou noc, co tu jsme, dostávali stoly v klubech i neomezené množství alkoholu zdarma.

Před dvěma lety přestoupil k Warriors můj starší bratr Kai, a tak konečně hrajeme za stejný tým. Ve Vegas však s námi není, protože dal přednost svému synovi a ženě, která se brzo stane jeho snoubenkou, a zůstal v Chicagu. Ostatní kluci tu jsou ale se mnou a kromě trávení času s rodinou neexistuje nic, co si užívám víc než být s kamarády a vypít s nimi pár drinků.

„Je dnešní večer ten pravej?“ Travis zpomalí kroky, aby se ke mně vzadu připojil.

„Ten pravej na co?“

„Je dnešní večer ten pravej na to, aby sis povídal i s někým jiným než se spoluhráči z týmu?“

„Nějak v tom nevidím smysl. Jsem na výletě na utužování vztahů v týmu, a tak přesně to dělám.“

„Jo, všichni jsme na výletě na zlepšování vztahů, přesto jsi jedinej z nás, kdo se vracel obě noci na pokoj sám.“

„Nemám zájem,“ řeknu a ležérně pokrčím rameny. „A to, co říkáš, není pravda. Lautner, ten nováček z Oregonu, šel taky na pokoj sám. Ten kluk si ani neřekl.“

„Kdo sakra jsi a cos provedl s Isaiahem Rhodesem? Kdys sakra ztratil zájem? A kdys přestal být duší každého večírku? Minulej rok v Miami jsme museli slíbit poldovi dvě vstupenky za domácí metou, jenom aby tě nezatkl. Začal ses svlíkat do naha přímo na bulváru Ocean Drive.“

„Byli jsme na Floridě a bylo tam vedro. A pořád jsem duší každý párty. Jenom v tý párty nepokračuju, když odejdeme z baru.“

Travis se na mě koutkem oka významně zadívá, aby mi dal najevo, že ví přesně, proč to tak je.

Vlastně to ví celý tým.

Existuje jenom jediná žena, o kterou mám zájem, a když teď nenosí zásnubní prsten jiného muže, trávit čas s kýmkoli jiným mě už neláká.

Moji spoluhráči mě pobízeli, abych na ten nespílitelný sen zapomněl, podle nich k tomu totiž nikdy nedojde. Věřím tomu, že jediná žena v našem klubu se s jedním z nás nikdy nezaplete, a už vůbec ne se mnou. Jasně, obtěžoval jsem Kennedy Kayovou víc než kdokoli jiný z týmu, ale jenom proto, že jsem jí to slíbil.

A já svoje sliby vždycky držím.

Když dojdeme k dalšímu hotelu, fronta lidí do klubu se zdá nekonečná. Obtáčí se kolem, kroutí a těla se mačkají k sobě ve snaze dostat se dovnitř rychleji, naštěstí však Codymu někdo zavolá a poví mu, ať vejdemo zadním vchodem a celou řadu tak přeskočíme. Zatímco jdeme opačným směrem a míjíme čekající hosty, někdo natáhne ruku a chytí mě za paži.

„Hej, tebe znám,“ ozve se ženský hlas. „Hraješ baseball za Chicago. S číslem devatenáct.“

Skloznu pohledem z ruky, co mě drží, na ženu se světlymi vlasy a třpytivým make-upem.

„Jo, to jsem já.“

Sjede mi rukou po paži. „Rhodes, že jo?“

„Za Chicago teď hrajou dva Rhodesové, ale jo, jsem Isaiah.“ Napřáhnu k ní ruku, abych si s ní potřásl, a udělám to tak, aby se mě musela přestat dotýkat.

„Bridget. Co tě přivádí do Vegas?“

„Jsme na výletě s celým týmem.“ Ukážu na kluky, kteří se kolem mě zastavili.

Oči jí zajiskří a pak ukáže na pár holek kolem sebe. „My tu slavíme moje narozeniny.“

„Tak to ti přeju všechno nejlepší.“ Mrknu na ni, protože starých zvyků se člověk jen tak snadno nezbaví. A já jsem zatracený pitomec. Teď si ta holka – soudě podle toho, jak se uculuje – asi myslí, že mám o ni zájem.

„Máte tu stůl, kluci? Moc rády bychom se k vám připojily.“

„Stůl tu sice máme,“ pokusím se o co nejzklamanější tón a doufám, že neraním její city, „ale je to pánská jízda.“

„Jenom pánská jízda to rozhodně není,“ zaslechnu někde za sebou namítnout Codyho.

„Chápete to, že jo?“ pokračuju, jako by ho nikdo neslyšel.

„Jasně.“ Bridget uhne očima, ale myslím, že jde spíš o rozpaky než o zklamání.

„Ale hele,“ přeruším její myšlenkový proces, „najdi nás uvnitř a já zajistím, aby barman připsal vaše pití na můj účet, jo? Přece nemůžeme nechat oslavenkyni, aby platila za všechno svoje pití, no ne?“

Narovná ramena a do výrazu se jí vrátí kapka sebejistoty. „Ne, to určitě nemůžeme.“

„Dobře se bavte, dámy, a všechno nejlepší k narozeninám, Bridget.“

Svůdně se zhoupne. „Díky, Isaiahu. Uvidíme se uvnitř.“

Strčím ruce do kapes a pokračuju k zadním dveřím, jako by se nic zvláštního nestalo. Protože se opravdu nic neobvyklého nestalo.

„Tak zaprvý,“ prohlásí Cody vedle mě. „Jak je možný, že i když někoho odmítneš, stejně nad tebou nakonec slintá? Kus takovýho šarmu potřebuju.“

Odfrknu si. „Ty sbalíš mnohem víc lidí, než jsem kdy sbalil já.“

„Byla nádherná, jestli sis nevšiml.“

„Tak po ní skoč.“

„Možná to udělám.“

„A zadruhé,“ vloží se do toho Travis. „Jsi pitomec. Pro lásku boží, už toho nech. Cody, copak ti upadne péro, když ho nepoužiješ? A Isaiah umře jako znovuzrozenej panic?“

„To nedokážu říct, používám ho často.“ Cody se zarazí. „Počkej, znovuzrozenej panic? Pořád? Tamhleto jsi udělal kvůli Kennedy?“

„Jděte oba do prdele.“

Travis se zachechtá.

„Isaiahu, musíš se na ni vykašlat. Už jsou to tři roky.“

„Nejsou to tři roky.“

„Jsi do té holky udělanej od chvíle, co poprvý vešla do naší klubovny.“

„Jo, ale teprve před osmi měsíci jsem si uvědomil, že je nezadaná, takže technicky vzato jsem na týhle stezce jenom osm měsíců.“

„Ty vole.“ Cody zakrouť hlavou. „Travis má pravdu, jsi pitomec.“

Praštím ho po zátylku. „Pamatujete, jak jsem vám včera večer, potom co jsme vypili pár drinků, řekl, že jste vy dva moji nejlepší kámoši?“

„Jo, a co?“

„Beru to zpátky. Oba stojíte za hovno.“

Zadní dveře klubu se otevřou a vyhazovač kývne na Codyho. Začne pouštět kluky z týmu dovnitř a my tři vejde-me jako poslední.

„Jenom si o tebe děláme starosti.“ Cody mi přehodí ruku přes rameno. „Zkoušíš to na ni už celý roky a podívej se, co z toho máš.“

Nezkoušel jsem to na ni. Sice jsem s ní tři roky nestoudně flirtoval, ale jenom z legrace. Kennedy byla zasnoubená. Jenže teď... už není. Moje záměry jsou teď proto naprosto vážné, ona si však pořád myslí, že si dělám legraci.

Myslete si, že jsem k smíchu nebo že jsem pověřivý, ale ten den před třemi lety, kdy jsem ji poznal, mi to připadalo jako osud. Den, který obvykle považuju za nejhorší v celém roce, měl najednou světlou stránku.

Stejný den v kalendáři bude za několik minut, a přesto jsem se za těch osmnáct let, co máma nežije, jenom jednou v ten den upřímně usmíval. Bylo to tenkrát dopoledne, kdy Kennedy Kayová vrazila na dámské toalety a následně i do mého života.

Postupuju za spoluhráči dál do klubu a musím zakřičet, aby mě bylo přes dunící basy slyšet. „Copak, chlapi, nevěříte v osud?“

„Do prdele, Rhodesi.“ Travis nade mnou zakrouťí hlavou. „Fakt jsi uprostřed zatracenýho nočního klubu zařval, chlapi, nevěříte v osud? Pro lásku boží, už si vrzni.“

Cody si nemůže pomoci a zachechtá se. Vyhazovač za námi zavře dveře.

„Začnu věřit v osud, až se Kennedy dobrovolně rozhodne, že s tebou stráví čas jinde než v práci.“

Travis se přidá. „Zapomeň na nějaký trávení času. V týhle fázi bych to považoval za osud, i kdyby s ním Kennedy mimo práci jenom promluvila.“

Otočím se ke kamarádům čelem a k našemu soukromému stolu v rušném klubu kráčím za zbytkem skupiny pozpátku. „Chybí vám víra. Jednoho dne to pochopíte.“ Rozhodím rukama. „Je nám to souzený!“

Aniž bych se otočil, narazím do někoho za sebou a šlápnu té osobě přímo na nohu. Zavrávorám, ale hned zase najdu rovnováhu a i přes hlučnou muziku zaslechnu, jak někdo zasyčí bolestí.

„Krucí.“ Otočím se právě včas, abych chytil ženu za nadloktí, než spadne na zem. „Omlouvám se! Mrzí mě to. Nedíval jsem se.“

„Očividně.“

Žena s oponou vlasů v obličejí poskakuje v bolestech na jedné lodičce s vysokým podpatkem a zraněnou nohu si tře.

Ty vlasy. Dokonce i v temném klubu ty vlasy poznám. Tenhle odstín mám vyrytý do paměti. *Kaštanový*, jak mě před lety poučil Cody.

Kaštanový odstín Kennedy Kayové – tak mu teď říkám.

„Kenny?“

Všimnu si, jak její tělo okamžitě ztuhne. Pak ke mně ostražitě zvedne oči. „Isaiahu?“

„Ahoj.“

Její šokovaný výraz mi nezabrání, abych si ji celou prohlédl.

Bože, je nádherná. Jenom zřídka ji vidím v jiném než sportovním oblečení, konkrétně v polokošili zaměstnanců klubu Warriors a černých legínách. Dneska má však rozpuštěné a dokonale upravené vlasy a díky tomu, že má na sobě čistě bílé minišaty a k tomu bílé lodičky, vidím i její pihami pokryté paže a nohy.

Zatraceně jí to sluší. Její šaty vypadají draze a dokonale, přesně šité na její tělo.

„Isaiahu?“

„Co?“

„Ptala jsem se, co tady děláš.“

Okamžitě střelím očima na nohu, na kterou jsem jí šlápl. Kennedy na ni stále nepřenesla váhu, očividně ji bolí. Sehnou se, vzápětí se však zarazím, protože si uvědomím, že kontrolovat někomu v klubu nohu by bylo zatraceně divné, bez ohledu na to, že jsem do té osoby, které zmíněná noha patří, naprostý blázen.

„Máš tu nohu v pořádku? Přinesu ti na ni od barmana led.“

„Nic to není. Překvapivě mě ta noha víc bolí z chození na vysokých podpatcích, než potom co mi na ni šlápla devadesátikilová hora svalů.“

Uculím se. „Nosíš v hlavě moje míry, jo, Ken? Jsem věděl, že jsi mnou posedlá.“

„Nefandi si, Rhodesi. Znáť tvoje míry je doslova moje práce. Co tady děláš?“

„Jsme tu na předsezonním výletě. Teda před regulérní sezonou a po jarním tréninku.“ Ukážu na spoluhráče, které právě někdo uvedl do provazem odděleného koutu. Cody a Travis na Kennedy přes místnost mávnou.

V tom potměšlém osvětlení to těžko rozeznám, ale Travis nevěřícně kroutí hlavou a Cody ústy naznačuje „to si ze mě snad děláš prdel“.

„Aha,“ uvědomí si Kennedy. „Jsou tu všichni z týmu.“

„Všichni až na Kaie. Ten zůstal doma s Maxem a Miller.“ Ukážu na náš stůl a dodám: „Měla by sis jít sednout k nám.“

„Vypadá to jako pánská jízda.“

Odfrknu si. „Pánská jízda to rozhodně není.“

Kennedy se zadívá na náš stůl a oči se jí trochu teskně zalesknou, jako by s námi fakt chtěla být. Je to v ostrém rozporu s jejím obvyklým okamžitým ne, jak mi odpovídá vždycky, když ji někam pozvu nepracovně.

„Nemůžu.“ Ukáže palcem přes rameno ke skupince holek. Všechny jsou v bílém, teda až na jednu, která má na sobě oslnivě lesklé stříbrné šaty. „Jsem tu na nevěstině rozlučce se svobodou.“

Slečna ve stříbrném má na sobě atrapu závoje a na šerpě na hrudi má napsáno „Budoucí paní Danforthová“. Právě s kamarádkami kolem sebe pózuje pro fotografii.

Se všemi kamarádkami kromě Kennedy.

„Jenom jsem odešla k baru, abych jim přinesla další láhev šampaňského,“ vysvětlí Kennedy.

Záblesky ze stroboskopů osvětlují potemnělou místnost natolik, abych viděl u baru nekonečnou frontu hostů čekajících, aby si objednali pití.

„Nemáte s holkama u stolu obsluhu? Ta fronta u baru je nejmiň na hodinu.“

„Právě v to jsem doufala.“

Zmateně přimhouřím oči. „Pojď k našemu stolu. Objednám ti odtamtud.“

„Isaiahu,“ povzdychne si. „Víš, že to udělat nemůžu. Pracuju pro klub.“

„A jsi jediná ze všech zaměstnanců, kdo má pocit, že s náma nemůže pobýt. Kamarádství žádná pravidla nezkazují.“

„Pro mě je to jiné a ty to víš.“

Přestože s ní nechci souhlasit, vím, že je to v jejím případě skutečně trochu odlišné. Ne, nikdo z kluků v týmu by si o ní nikdy nemyslel nic špatného kvůli tomu, že s námi vypije pár drinků. Všichni bychom se shodli, že je ta nejlepší masérka v klubu, a já bych byl stále jediný, kdo ví, že je na tu práci překvalifikovaná.

Kvůli tomu by se do potíží nedostala. Jenže jejím nadřízeným je hlavní lékař týmu, který netouží po ničem jiném než sebemenším důvodu ji vyhodit. I kdyby tím důvodem měl být smyšlený příběh vyvozený z fotek vyvěšených na internetu, na nichž by byla zachycena, jak s námi tráví volný čas v Městě hříchu.

Na rozdíl od ostatních zaměstnanců v klubu musí být Kennedy dvakrát tak opatrná, aby měla jistotu, že jsou její pracovní hranice jasně vytyčené.

Lidé se kolem nás prodírají a hrnou na taneční parket, takže se Kennedy musí naklonit blíž ke mně, aby ji dav nesmetl. Hledá u mě úkryt před těly, která se tlačí kolem ní. Ohlédne se ke skupince žen, s nimiž sem přišla, a přistoupí blíž ke mně.

Je to ta nejdivnější reakce, co kdy udělala.

Skutečnost, že tentokrát nejsem ten poslední člověk v místnosti, kterému chce být nablízku, mě zároveň překvapuje i znepokojuje.

„Kenny, není ti nic?“

„Ne, jenom je tu docela horko, myslím.“

„A proto se teď ke mně snažíš uprostřed tanečního klubu přitulit? Můžeme odejít do mého pokoje, jestli chceš.“ Skloním se k ní a zašeptám: „Jsem velkej fanda tulení.“

„Mlč, prosím tě.“ Neřekne to však nijak ostře a ani se nepokusí ode mě odstoupit.

„Ken, s kým to tu vlastně jsi?“

Neohlédne se ke stolu, jen poslepu ukáže na tu vysokou holku ve třpytivých šatech. „S nevlastní sestrou. Je to její rozlučka.“

„A vy spolu nevycházíte?“

„Je to složité.“ Ztěžka polkne. „Mohl bys tu se mnou minutku nebo dvě zůstat? Jen si potřebuju dát pauzu, než se tam vrátím.“

Tohle je něco, co ostatní nevidí. Je to důvod, proč mě moje pobláznění neopustilo. Kennedy se se mnou cítí příjemně. Jasně, občas se chová, jako by mě nenáviděla. A já ji úmyslně přivádím k šílenství, ale existují chvíle jako tahle, kdy jsem osobou, za kterou přijde. Od té doby, co jsme se seznámili na dámských toaletách, panuje mezi námi tiché porozumění. Možná je to kvůli tomu, že znám její tajemství a že si ho nechávám pro sebe, nevím jistě. Ale hluboko uvnitř mi Kennedy důvěřuje.

Pohlédnu k našemu stolu. Cody na mě mává, ať se k nim připojím, jenže když shlédnu na svou oblíbenou masérku, jak se ke mně tiskne, zatímco se kolem nás prodírají lidi, nevidím tu sebevědomou ženu, kterou znám z práce. Cítí se tu nepříjemně a mně to vadí.

Skloním se k jejímu uchu a snad po tisíci za posledních osm měsíců to na ni zkusím. „Chceš odsud vypadnout?“

Její velké hnědé oči zalétnou ke mně. „Prosím.“

Vím celkem jistě, že se mi srdce na jeden úder zastaví, protože tohle je to poslední, co jsem na začátku dnešního večera čekal. Že bude Kennedy Kayová chtít strávit večer se mnou.

Jenže už je po půlnoci, a teda oficiálně ten nejhorší den v roce, takže tomu říkám znamení.

Její nevlastní sestra a všechny ostatní ženy v bílém teď obklopují holky nesoucí láhve šampaňského, které se třpytí. Tancují, jásají a oslavují na počest budoucí nevěsty.

„Tak pojďme,“ řeknu, položím jí ruku do prohlubně zad a pobídnu ji směrem ke dveřím.

Když se jí poprvé dotknu, trochu sebou cukne, nakonec se však opře o mou dlaň a nechá se vést pryč.

Jakmile jsme venku, otevřu si v mobilu hromadnou konverzaci se svými dvěma kamarády. Už tam na mě čekají zprávy.

Cody: *No ty vole.*

Travis: *Nemůžu uvěřit, že je naše Kennedy tady.*

Já: *MOJE Kennedy je tady. A odcházíme.*

Travis: *Jak dlouho budeš pryč?*

Já: *Nevrátím se.*

Cody: *Nekecej.*

Já: *Tak čau zítra na letišti, hoši.*

Cody: *Mám pocit, jako bych se ocitl v alternativní realitě. Tohle nemůže být pravda.*

Travis: *Zatracený Isaiahu Rhodesi, co se sakra stalo s tou pánskou jízdou, na který jsi tak trval?*

Já: *Zasáhl osud.*

KDYBYSTE MI PŘED ROKEM SDĚLILI, že po mém boku po vegaském bulváru bude ze všech lidí kráčet právě Isaiah Rhodes, domnívala bych se, že jste přišli o rozum.

Kdybyste mi řekli, že jsem v Las Vegas proto, abych se zúčastnila rozlučky se svobodou své nevlastní sestry, vysmála bych se vám do tváře.

A kdybyste mi oznámili, že muž, kterého si vezme, je můj bývalý snoubenec, nechala bych vás odvézt do blázince.

Protože jsem celý svůj dospělý život věděla, že si vezmu za manžela Connora Danfortha.

Já a moje nevlastní sestra jsme se nikdy neměly dost rády na to, abychom jedna druhou pozvaly na soukromou oslavu.

A většinu času nemůžu Isaiaha Rhodese vystát.

Ted' jsem však tady a všechno to výše zmíněné je moje realita.

Když vyjdeme z klubu ven, Isaiah za námi zavře zadní dveře a dunící hudba se ztlumí na tiché vibrace. Panika, kterou jsem tam zažívala, poleví.

Co mě to sakra napadlo – souhlasit, že s ním odejdu?

Zoufale jsem toužila se odtamtud dostat, to je ten důvod. A přestože bych to nikdy nepřiznala nahlas, mezi mnou a Isaiahem panuje důvěra, o níž nikdo jiný neví.

Jenže ten chlap je bezstarostný suverén, občas naprosto dětinský a přivádí mě k šílenství. Taky jsem oproti němu až příliš osobnost typu A, a když mě udeří do tváře ostrý nevadský vzduch, vyčistí mi to hlavu a vzpomenu si na to.

„Bydlím o dva hotely dál. Půjdu už spát.“ Zvednu ruku, abych si přivolala nejbližší taxi, ale Isaiah mi ji rychle stáhne dolů.

„Jeden drink, Ken.“

„Ne.“

Zavrtí hlavou ze strany na stranu. „Zkusme tu odpověď znovu. Líbilo se mi mnohem víc, když jsi na mě uvnitř dělala laní oči a šeptala ‚prosím‘.“

„Fajn. *Prosím*, přestaň mluvit. Jsi otravný.“

Zazubí se. „Neflirtuj se mnou, Kenny.“

„Vrátím se do hotelu.“ Vydám se tím směrem, protože mám však mnohem kratší nohy a navíc podpatky, Isaiah mě snadno předežene a kráčí přede mnou pozpátku, takže se mu při chůzi musím dívat do tváře.

Přestože to nerada přiznávám, Isaiah Rhodes je sexy chlap. Všimla jsem si toho už ten první den, kdy jsem začala pracovat v klubu Warriors, když jsem si myslela, že je jenom okouzlující muž, který mě přiměl, abych si s ním promluvila o svých problémech s nalezením zaměstnání, a ne jeden z hráčů v týmu.

Dneska je celý v černém, a to včetně bot. Je to zvláštní. Jsem zvyklá ho vídat v různých barvách, které spolu obvykle neladí.

Světle hnědé vlasy má dokonale upravené, ale vsadila bych se, že si je prostě jenom prohrábl prsty a nechal je tak. Ten chlap má skvělé vlasy.

Taky pěkný obličej a nádherné tělo a je si toho dobře vědom.

„Tak co se mezi tebou a tvou nevlastní sestrou děje?“

„Na to, abych mluvila o tomhle, jsem moc střízlivá.“

Uculí se a drobné znamínko pod jeho pravým okem přitáhne mou pozornost k očím, v nichž mu nezbedně jiskří.

„To můžeme napravit.“

Zastavím se přímo na vegaském bulváru. „Isaiahu, je mi zima a bolí mě nohy. Tenhle víkend stál za hovno. Toužím jenom zalézt do postele a zítra odletět domů do Chicaga.“

„Jeden drink, Kennedy. Poprvý za celou dobu jsem s tebou jinde než v práci. Jeden drink a slibuju, že tě doprovodím do hotelu.“

Nikdy jsem s hráčem na drink nezašla. Nikdy jsem ani s jedním z nich nebyla jinde než v práci, pokud nepočítám to nevinné přespání v domě Isaiahova bratra minulý rok, kdy jsem toho s Kaiovou přítelkyní hodně vypila a nemohla odjet domů.

Isaiah mě nepočítaněkrát žádal, ať se k němu připojím, a já ho vždycky odmítla. Jenže dneska... dneska se cítím zoufale a nesvá. Poprvé v životě jsem lehkomyšlná.

Ani bych v tomhle městě neměla být. Neměla jsem se účastnit rozlučky se svobodou ženy, která si bude brát mého bývalého snoubence, a tak na to kašlu. Jeden drink nikomu neublíží.

„Ale platíš.“

Zase se rošťácky usměje. „S radostí. Ovšem nejdřív...“ Rozhlédne se po okolí. „Pojď se mnou.“

Isaiah mi nabídne rámě, abych se ho chytila, ale já si založím ruce na hrudi, aby mi bylo teplo. Uchechtne se, strčí si ruce do kapes a pokyne mi, abych ho následovala.

„Zapomněl jsi snad na to, že mě bolí nohy? Mám deseticentimetrové podpatky, Rhodesi.“

„Já vím. Saháš mi teď skoro po hrudník.“

„Legrační,“ pronesu vážně a zrychlím, protože na jeho jeden dlouhý krok musím udělat dva krátké, abych mu stačila, když přecházíme ulici. „A můj hotel je tamtím smě-

rem. Nemyslíš, že bychom tam aspoň měli zamířit? A skočit si na rychlou skleničku někde cestou?“

Isaiah se zastaví uprostřed ulice, a než se ke mně otočí čelem, málem mu narazím do zad. Nestará se, že autům právě blikla zelená a čekají, až jim uhneme z cesty.

„Kenny, potřebuju, abys nechala věcem volnej průběh. Právě jsem opustil svoje kamarády. Nechápej mě špatně, jsem nadšený, že jsem v týhle situaci, ale dneska budeme dělat věci po mým. A neříkal jsem nic o tom, že ta sklenička bude rychlá.“

Zatroubí na nás auto, Isaiah se však stále ani nehne.

„Musíme se pohnout.“

„Nikam se nepohnu.“

Vydechnu a uvolněný pramen vlasů mi zavlaje kolem tváře. „Neumím nechat věcem volnej průběh.“

„Já to umím. Dej mi jednu noc a uvidíme, jestli tě to dokážu naučit. Věř mi, se mnou je zábava.“

Auto znovu zatroubí, tentokrát se řidič do klaksonu opře.

„Souhlasila jsem jenom s jednou skleničkou.“

„Ale neřekla jsi, jak rychle ji musím vypít. Může mi to klidně trvat celou noc.“

„Můžeme vypadnout z cesty? Ježíši, vždyť nás někdo srazí.“

„Jenom jestli souhlasíš, že budeme dneska dělat věci po mým.“

„Isaiahu...“

„Kenny...“

Auto zase zatroubí, pak nás objede a řidič na nás ukáže prostředníkem.

„Fajn,“ podvolím se. „Ale můžeme už odejít ze silnice?“

Isaiah se konečně pohne a pokračuje na opačnou stranu ulice. „Jakou nosíš velikost bot?“

„Cože?“

„Velikost bot.“

„Třicet sedm,“ pronesu to skoro jako otázku. „Proč?“

Isaiah prudce zabočí doleva a podrží mi otevřené dveře do nákupního centra připojeného k jednomu z hotelů. Obchody tu mají otevřeno dokonce i po půlnoci a je v nich plno lidí.

Isaiah nezpomalí, vejde rovnou do prodejny Vans a najde dámské oddělení.

Popadne ze stěny pár tenisek. „Máš ráda červenou, že jo? Vždycky chodíš v červeném klubovém oblečení.“

„Tyhle nejsou červený, jsou tmavě růžový.“

„Opravdu?“ Nakloní hlavu, zadívá se na boty v ruce a pak je vrátí zpátky na polici na stěně. „Líbí se ti kostkovaný? Max má kostkovaný vanský.“

Isaiah má svého dvouletého synovce Maxe moc rád.

„Nevím, jestli...“

„Ne, kostkovaný se k tobě nehodí.“ Znovu si prohlíží stěnu a vzápětí se zaměří na pár kotníčkových černých tenisek na platformě s jedním bílým pruhem. „Tyhle. Líbí se ti tyhle?“

Nebudu lhát, jsou rozkošné. Pokud zrovna nejsem v klubových barvách – červené a královsky modré – nenosím skoro nic jiného než neutrální barvy. A platforma mi dodá pár centimetrů výšky. Měřit metr šedesát sice není naprostá katastrofa, když však pracujete s bandou obrů, a navíc máte pocit, že na vás šéf shlíží spatra, je to celkem nepříjemné.

Sice metaforicky, ale stejně.

„Jo, ty se mi líbí.“

Isaiah je ukáže prodavači. „Můžeme dostat tyhle v třicet sedmičce?“

„Co to děláš?“

„Bolí tě nohy, tak ti kupuju boty.“

Vytáhnu z kabelky kreditku, Isaiah mi ji však sebere a strčí si ji do zadní kapsy, aniž by se podíval na ni nebo

na mě. Prostě pokračuje uličkou dál, před pokladnou vytáhne z regálu ponožky a pak popadne z věšáku džínovou bundu a podrží ji přede mnou, jestli ji schvaluju.

„Ty boty můžu zaplatit sama.“

„Říkal jsem, že ti koupím pití.“

„Tohle není pití.“

„Patří to k tomu. Tohle je můj jedinej pokus, a jestli se budeš celou dobu cítit nepříjemně, nikdy se mnou nebudeš chtít zajít na skleničku znovu. A já nepromarním svou šanci jenom proto, že je ti zima a bolí tě nohy.“

„Isaiahu, tohle není tvůj pokus. Je to jenom sklenička.“

Naprosto mě ignoruje. Prodavač zatím přinese k pokladně krabici s botami.

Isaiah mu podá svou kreditku a tu moji si nechá v kapse. Zaplatí moje ponožky, boty i novou džínovou bundu a potom mi všechno podá. „Zahod' ty kramfleky, Kenny, a pojďme se napít.“

Uprostřed místnosti visí křišťálový lustr, od něž se odráží světlo a díky závěsům zakrývajícím stěny hází růžové a fialové odlesky. Ten lustr dominuje celé místnosti a myslím, že proto se tak jmenuje i tenhle luxusní bar uprostřed hotelu Cosmopolitan.

Proplétáme se davem a já v těsném závěsu následuju Isaiaha, který nám klestí cestu k baru. Drží ruku mírně za sebou pro případ, že bych se jí potřebovala chytit, abychom se nerozdělili, ale zatím jsem to neudělala. Přestože se musím prodírat mezi lidmi, abych Isaiahovi stačila, nemám v oblibě nahodilé doteky.

Když se dostaneme k baru a Isaiah najde dvě jediné neobsazené stoličky, jednu pro mě volnou rukou odtáhne. V té druhé nese moje bílé louboutinky, které jsem vyměnila za tenisky.

„Jednu skleničku,“ připomenu mu, když se vyhoupnu na stoličku.

„To už jsi říkala.“

Usadím se a nohy mi visí ve vzduchu, protože nedosáhnou na tyč, o kterou by se mohly opřít. Isaiah sklopí oči a tiše se uchechtne.

„Zmínila jsem se poslední dobou, že tě fakt nesnáším?“

„Hmm,“ zamumlá. „Měl bych tě varovat, Ken, líbí se mi, když jsi zlá. Něco to se mnou dělá.“

„Tak proto jsi mi nedal celou tu dobu pokoj? Takže jsem na tebe asi měla být milá, co?“

„Kdybys byla, pravděpodobně bych tě už několikrát požádal o ruku. Zlá, nebo milá, to je fuk. Beru tě takovou, jakou můžu.“

Když se posadí na stoličku vedle mě, zabloudí pohledem na mou levou ruku položenou na barovém pultu a velice nahý prsteník.

Přestože nenosím ten starý zásnubní prsten už víc než rok, stále mi připadá ten prst velmi lehký. Příliš prázdný. Potom co člověk nosí okáزالý osmikarátový diamantový prsten na ruce každý den po čtyři roky, se to asi stává.

Chlápek sedící na stoličce po mém druhém boku se v opileckém smíchu zakloní, svalí se a dopadne mi na rameno. Neuvědomí si to, dokud se mu nevyprostím.

„Hups, sorry,“ omluví se. Všimnu si, že si u toho dlouze prohlíží moje odhalené nohy.

Zakryju se novou džínovou bundou a zaznamenám, že po něm Isaiah střelí varovným pohledem. Chlápek obrátí pozornost zpátky ke svým kamarádům.

„Měl by si dávat pozor, kam se dívá,“ zamumlá Isaiah, natáhne ruku mezi nás a za nohu stoličky si mě přitáhne co nejbliž k sobě.

Nemůžu si pomoci a zasměju se. „Asi tak, jako to děláš teď ty?“

Isaiah si mě totiž nestoudně prohlíží, jenže před ním

tentokrát necítím potřebu zakrývat každý centimetr svého těla. Asi za to může ta podivná důvěra, co k němu mám.

Drze se usměje. „Nevím, o čem to mluvíš.“

Popadnu z pultu nabídku koktejlů. „Co si my dva dáme?“

„My dva? Ježíši, Kenny, tohle je první rande. Nedošlo mi, že už jsme hned ‚my dva‘.“

„Kdy přesně nastane ta chvíle, kdy přestaneš být tak nesnesitelný?“

Pokrčí rameny a prohlíží si nápojový lístek. „Říkají mi, že tak po třech čtyřech skleničkách. Tak co si dáme?“

„Nevím jistě. Nejsem moc zvyklá pít.“

„Nikdy jsi nepila? Ani na vysoký?“

„Vlastně ne. Měla jsem plno práce se studiem na testy na medicínu, než abych do sebe obracela pivo nebo panáky.“

Taky jsem měla plno práce se snahou být dokonalá, ale to je příběh na někdy jindy.

Isaiahovi se zvrásní koutky očí a na rtech mu zahraje drobný úsměv. „Chceš, abych ti něco objednal já?“

„Objednáš mi to největší pití, aby mi trvalo několik hodin, než ho vypiju, protože si s tebou dám jenom jedno?“

„Ne. Objednám ti něco normálního, co ti bude chutnat, a jestli pak pořád budeš chtít odejít do hotelu, pro dnešek to zabalíme.“

Překvapením povytáhnu obočí. „Už to vzdáváš, Rhode-si?“

„Věřím, že se budeš se mnou chtít zdržet dýl než na jednu skleničku.“

„Jsi pěkně nafoukaný.“

„Jenom jistě sám sebou,“ opraví mě.

Isaiah Rhodes je opravdu sebejistý, ale takovým potrhlym, otravně charismatickým způsobem, který člověka nedusí. Je pohodář a nic ho nerozhází, naprostý opak mě.

Jenže za ty roky, co s ním pracuju, vím, že je taky lehkó-

myslný a někdy příliš bezstarostný. Co ho znám, je duší každého večírku. Nemyslí moc na budoucnost a nepřemýšlí nad důsledky svého jednání. Žije svobodně a je otevřený a v pohodě. Zřejmě to souvisí s tím, že je mladší bratr muže, který na sebe vždycky bral zodpovědnost.

Můžu být upřímná a říct, že toho o něm o moc víc nevím, dokážu si však představit, že v blízkosti Isaiaha Rhodese dělají i chytré holky hlouposti. Právě proto jsem nikdy nevěnovala pozornost jeho neustálému flirtování a balicím hláškám, které na mě za ty roky házel.

Jednoduše chce něco, co mít nemůže, a kdybych si to někdy rozmyslela a podlehla mu, jeho nadšení z lovu by opadlo.

„Co říkáš na tequila?“ zeptá se.

„Myslím, že po ní dělám špatná rozhodnutí.“

„Super.“ Jeho typický úsměv je zpátky. Otočí se k barmanovi a objedná dva stejné drinky.

Isaiah si položí moje lodičky do klína a otočený ke mně roztáhne své dlouhé nohy kolem mé stoličky.

„Kdy povíš doktoru Fredrickovi, aby tě povýšil?“

Překvapeně se zasměju. „Jak dlouho jsi čekal, aby ses mě na to zeptal?“

Zadívá se na hodinky na zápěstí, a když zjistí, že je už kousek po půlnoci, v čelisti mu kdovíproč zacuká. „Dneska jsou to přesně tři roky.“

„Tři roky?“

„Seznámili jsme se v tenhle den před třemi lety a od té doby jsem chtěl, abys řekla doktoru Fredrickovi, ať tě povýší. Máš vysokou kvalifikaci, Kenny, a já jsem jedinej, kdo to ví. Ovazuješ kotníky a přikládáš ledový obklady, přitom jsi doslova doktorka, sakra.“

„Ty si přesně pamatuješ den, kdy jsme se seznámili?“ To jako fakt? Víím, že je mnou Isaiah lehce posedlý, vždycky jsem se však domnívala, že je to prostě nekonečný žert mezi ním a jeho spoluhráči.

Prostě něco ve stylu: *Jediná žena mezi zaměstnanci? Jo, tu musím rozhodně ojet. Asi chápete.*

„Kennedy, soustřeď se. Příští týden začíná nová sezona a myslím, že je čas, abys něco řekla. Kruci, i já mám chuť něco říct. Fredrick ti dává ty nejhorší směny a tu nejméně zodpovědnou práci. Nemáš toho už po krk?“

Pamatuje si den, kdy jsme se seznámili? Proč? Na tom dnu nebylo nic zvláštního kromě toho, že jsem získala novou práci. Práci, kterou jsem si svým způsobem zamilovala, bez ohledu na to, že cítím, že nevyužívám svůj plný potenciál. Jo, můj šéf je hrozný, ale mám ráda svět profesionálního sportu, cestování, fanoušky, vzrušení během play-off.

„Nic nepovím a ani ty ne.“

„Ken...“

„Čekám na povýšení.“

Mírně se odtáhne. „Opravdu?“

„Ne u Warriors, ale jo.“

Isaiah obrátí hnědé oči v sloup a barman před nás postaví naše pití.

„Nech mě hádat. Chce tě zaměstnat Atlanta.“

Za Atlantu hraje na pozici druhého metaře můj nevlastní bratr, a přestože je jedním z mých nejbližších přátel, Isaiah a Dean vyrůstali ve stejném městě a panuje mezi nimi dlouhodobá rivalita. Z Deana a mě se stali nevlastní sourozenci, když jsem byla na konci střední školy, ale sblížili jsme se až na vysoké, takže jsem o jejich minulosti netušila, dokud se můj nevlastní bratr loni neukázal na rodném dnu v Chicagu. A těm dvěma se rozsvítilo.

„Ne, Atlanta ne. San Francisco.“

Isaiah se zarazí se skleničkou na půl cesty k ústům. „Odstěhuješ se do Kalifornie? Ale to je... na opačném konci tohoto kontinentu.“

„Jo, ale je tam báječné počasí a jejich týmový lékař po téhle sezoně odchází do důchodu. Jejich druhý lékař o povýšení nestojí, proto hledají náhradu, a můj školitel,